

הגברים אינם רוצים בעוגה שלמה -

הם רוצים פרוסה אחת מכל עוגה. טובה או

רעה. ואפילו בסקוויט מצומק הוא טוב..."

בשכונות האחרונים פרצה הבעייה החוצה כמעט באקראי, בעיקבות מאמר של תמר מרוז ב"הארץ". עכשיו, פוער הוויכוח כמעט ליד כל שולחן, מגלה לי האמת במלואה הינה מורי כבת ומסובכת:

● הרזקות - בייחוד אלה שהגיעו לגיל המסוכן של סוף שנות העשרים והלאה - מלאות טענות כריזמו.

● הגברים הכאים עימן כמנע - מלאים טענות כריזמו.

● הפסיכולוגים, המתעניינים בבעייה, והי מסכימים פה אחד שהיא אכן כאובה - מלאים אף הם טענות כריזמו.

● בסידרה הנוכחית, ינפה "העולם הזה" לי האיר את הוימון מכל צדדיו, לפרק אותו גרי עין גרעין.

ישתתפו בסידרה רווקות, רווקים, פסיכוי דוגים, חלקם בשמם המלא, חלקם בעילום-שם. פותחת את הסידרה אלה זוהר, עיתונאית וצילמת תיאוביבית, בת 22. לאינשואה.

כמשך שנים היתה הבעייה חבויה מתחת למעטה של שקרים מוסכמים. הכל ידעו שיש, לפחות בערים הגדולות ובחברה המבוססת, עתודה של נשים פנויות - רווקות שעברו את גיל העשרים המאוחרות, גרושות, אלמנות.

בשביל גברים נשואים רבים, הפכה עתודה זו מקור לשעשוע. כשביל נשים נשואות רבות - גורם לסיוט מתמיד, שמא יסתבך הבעי עם אחת הפנויות. שמא עקולה הסתככות זו להביא לחורבן המשפחה.

היו שראו ברזקות אלה שיכבה זוהרת של חתיכות חידועות ליהנות מהחיים. אולם האמת היתה, כמובן, שונה לגמרי:

הפנויות ראו עצמן כמחצית הדפוקה של הי אנושות. הן הסתבכו עם גברים נשואים, פתחו בפניהן את דירותיהם ומיטותיהן - בלתי כריזה: פשוט לא נמצאו להן די רווקים מתאימים כשיכבה הגיל המתאימה. או לפחות, כך נדמה היה להן.

ואכן, הצד הסטאטיסטי של הבעייה אינו פשוט כלל. ועוד ידובר עליו בסידרה זו.

מאת אלה זוהר

הפטיסטיקה טוענת, כי יש בארץ יותר נשים רווקות-גרושות-אלמנות, מאשר גברים באחד מן הר מצבים הנ"ל.

אז מה? או כפי שהתבטא פעם אחת מידידותי: "מה זה איכפת לי?" היא הסבירה לי, בעזרת תהגיון הצלול, שהיה רק אחת ממעלותיה הרבות. שהתוצאה של המצב החדש תהיה שהגברים הפנויים יבחרו להם את היסות, החכמות, והעשירות ביותר מין הנשים הפנויות, כל אחד על פי טעמו ודרישותיו.

האחרות? אלה שנולדו עם פחות מול? "שתשארנה בחולות", הגידה ידידתי את כתפיה היפות בביטול. "זה הבעיה שלהן."

היא לא תיארה לעצמה - ואי אפשר להאשים אותה שגיגע היום בו יהיה ליופיה, שיכלה וקיסמה האישי, אותו ערך שהיה למארק הגרמני בשנות המשבר בין מלחמות העולם.

כי הבעייה איננה בעצם העובדה שעל כל גבר פנוי ישנן כך וכך נשים - אלא האווירה שנוצרה כתוצאה מכך.

זו יצרה שינוי עצום ביחסים בין שני המינים. שינוי אשר אליו, כמדומני, נרם התרגל איש. זה קרה בהדרגה.

הגברים גידו פיתאום שיותר נשים אמרות להם "כן" להזמנה לארוחת-ערב, מסיבה, ואפילו להצעה באופן הבולטים שלהם. אחר כך.

הנשים אמרו יותר "כן", כי פחות גברים הומינו אותן.

הגברים ייחסו את הצלחתם, בחוסר אינטליגנציה ובי יחירות גברית אופיינית, לקיסמם האישי, שחלל לדעתם ללכת ולגבור, באופן פיתאומי.

הנשים מצידן ייחסו את כשלונותיהן, בחוסר-יבטיהון

ההתחזית

הדפוקה

ממה שהוא רוצה. ומה שהוא רוצה - הרי כולנו יודעים. או

● לשחק את האדישה, לתת לו לטלפן כמה פעמים לפני שבכלל תסכים לראות את פרצופו. או

● לחמם את הרומן הבא, להעניק לו באופן מלאכותי אינטנסיביות על-טבעית, בתקווה שיידבק וייכנס לאווירה. אבל לכל השיטות האלה לא היה אפילו צל של סיכוי, לעומת ההמצאה הגברית הוודגית - פטנט המסטיק.

פטנט המסטיק דופק כך: הגבר שוגש מישהי במסיבה. יש קליק. הוא לוקח את מספר הטלפון שלה, אומר שיתקשר ביום שני בחמש.

ביום שלישי בחצות מצלצל אצלה הטלפון: "הלו מותק! מה שלומך?" (הוא אפילו לא מציג את עצמו. אין בליבו כל ספק שהיא תזהה את קולו הגברי והמיחד-בימיו - אפילו אם מעירים אותה בלילה).

עתה מגיע הרגע הקריטי. נניח שהיא אומרת: "מי זה, לכל הרוחות? ומאיפה לקחת את החוצפה לעזאזל לצלצל אלי בשעה כזאת?"

התוצאה: נעלב הוא עד עימקי נשמתו, סוגר את השטופרת, יוצא לנצח מתוך חייה.

אבל נניח שהיא נשמה טובה ועדינה, בעלת זיכרון סוטוגני לקולות, ומנומסת, ואומרת: "היי משה."

"את ישנה?" שואל משה, כאילו שהוא לא יודע. הוא גם לא מסביר מדוע לא יצלצל כפי שאמר, 31 שעות קודם.

ועתה הגיע תורו של האס לצאת מהשרוול: "אולי מתחשק לך לקפוץ אלי?"

איפה ארוחת-ערב? איפה הפרחים? איפה הקולנוע? אין. בטלנה. ישר לגועלינפס והכל במחיר טלפון אחד.

עכשיו השאלה הגורלית: האם היא תקפוז אליו או לא תקפוז?

התשובה האמיתית תיחידה היא - שזה תלוי. זה תלוי במה שקרה לה בחדש האחרון. זה תלוי במשך הזמן שישבה בבית, אחרי שאמרה בפעם האחרונה, לא. זה תלוי בשלב בה עומד ביטחונה העצמי המתפורר.

ש לי חברות שתעדפנה לשבת שנה בבית מאשר להסכים, אחרות טענות שדווקא לא איכפת להן, ושהן נהנות מאותו העסק - ובאותה המידה.

אבל נניח לרגע, ולא חשוב למה, שהיא אומרת, כן. ונניח שלקליק הראשוני, זה מהמסיבה, נוספים עוד הרבה קליקים, וששאריה הלילה עוברת על שניהם בהרמוניה, ובאושר עילאי. ושעם עלות-השחר הם נרדמים, זה בזרועות זו, מלאי סיפוק ושקט אחרי סערה.

היא מחייכת לה לתוך הלילה, כשקול נשימותיו הי-

שהוא תוצאה של חינוך לקוי ודיכוי של דורות, לקיסמן ההולך ופוחת, ניסו בדרכים שונות לזכות שוב להצלחה לה היו רגילות.

אך זו כמובן לא באה. הגברים גילו שאין צורך יותר להשקיע בעניין את המאמץ והרגש של פעם.

אינני סבורה שהגשים ידעו אז, בהתחלה, שצרתן היא צרת רבות. כל אחת חשבה לה, שהאשמה בה, שמשוהו אצלה פשוט הפסיק להיות בסדר.

היא החלה לשאול את עצמה: מה קרה? האם אני פחות יפה, מעניינת? האם אינני מושכת יותר?

היא החלה לפשפש במעשיה. לנתח את הערב האחרון עם הברנש האחרון - שנעלם בלי שום הודעה. היא התיעצה עם ידידותיה. אלה ניסו, בכנות, לעודד אותה:

"מה איכפת לך? צפצפי!" "הלך, ברוך שפטרנו. יבוא אחר!"

והאחר בא, וגם הוא הלך - והיא עדיין איננה מבינה למה. החיים אינם פשוטים יותר. פעם, אם בילתה עם מישהו ערב, או לילה נעים - הסיכויים היו מאה לאחד שהוא יצלצל שוב למחרת, יזמין אותה לארוחת-ערב,

מדוע היא מסכימה להשפלה? מדוע אינה מתקוממת?

יקדיש לה זמן, שיהיה לו אותו צורך שיש לה להכיר יותר טוב.

היוצאים-מהכלל היו הטיפוסים המזוהרים, שממילא אינם שווים הירחור נוסף.

והנה, לאט, אבל בטוח, כל זה השתנה. והיא אינה יודעת איך להסתדר עם המצב החדש.

שלב זה, על פי רוב, היא החליטה: לא להיכנס בשום אופן למיטה עם גבר אותו היא מכירה פחות משבוע - שבועיים יותר - חודש - בתחום לחומרת האכזבה האחרונה. או -

להראות ליורשו שאם הוא מצפצף - או היא מצפצפת סי כמה, ושבעצם היא לא רוצה שום דבר יותר